

Hansı sənətin, hansı peşənin yolçusu olmağından asılı olmayaraq, hər bir Azərbaycan oğlu iki il bundan əvvəl başlanan Vətən müharibəsində canla-başla iştirak etməyi özünün əsas borcu bildi. Bu oğulların sırasında həmkarlarımız da özlərinə məxsus yer tutdular, qələmi odlu silaha dəyişib düşmənin canına vəlvələ saldılar.

yaddan çıxara bilmirsiniz?
- Əlbəttə. Ümumiyyətlə, mənəcə, bu bütün müharibə iştirakçıları üçün böyük bir travmadır. Çünki orada yaşananlar

Qazi jurnalist Daşqın Əzizov döyüşü Şuşada başa vurdu..

"Noyabrın 8-də Şuşa-Xankəndi yolunda gedən ağır döyüşlərdə odlu silah yarası aldım və müharibə bitən gün Bakıya müalicəyə göndərildim"

Zəfər dastanını yaradan oğullar hər zaman cəmiyyətdə böyük sevgi və ehtiramla qarşılanırlar. "Bakı-Xəbər" olaraq, Vətən müharibəsində iştirak edən qazi jurnalistlərlə bağlı xüsusi layihəni təqdim edirik. Növbəti qonağımız şanlı döyüş yolu Şuşada bitən jurnalistlərdən biri, "Offside Sport Media"-nin əməkdaşı Daşqın Əzizovdur.

- 27 sentyabr 2020-ci il, bu tarix unudulmazdır. Bu gün xalqımızın 30 il gözlədiyi, harayladığı gün idi. Qismən səfərbərlik xəbərində ilk reaksiyanız nə oldu?

- Qeyd etdiyiniz kimi, həmin gün Azərbaycan xalqının 30 illik həsrətinin, çəkdiyi xiffətin sona çatdığı gün idi. Səfərbərlik Xidmətindən zəng gələndə həyəcanlanmışdım. Qarışıq hisslər keçirirdim. Səvincimin həddi-hüdudu yox idi. Çünki 2-ci Qarabağ döyüşlərinin başlamasını və qisas almağı həmişə arzulayırdım. Bu baxımdan mənimçün əvəzolunmaz xəbər idi...

- Əslində, könüllü getməklə səfərbərliklə getmək arasında bir fərq varmı Sizin üçün? Yoxsa əsas odur ki, hansı yolla olmasından asılı olmayaraq müharibədə iştirak etməsiniz?

- Səfərbərlik çağırışı ilə getmişəm. Əslində praktiki olaraq bu iki amil arasında fərq yoxdur. Tovuz döyüşlərindən sonra dostlarımin çoxu adlarını könüllü yazdırdılar. Mənə yox. Çünki bildirdim ki, ad-soyadım, hərbi ixtisasım - bir sözlə, hər şey Müdafiə Nazirliyinin Səfərbərlik Xidmətinin arxivində var. Lazım bildikləri halda çağıracaqqlar. Belə də oldu.

- Müharibəyə getməsəydiniz özünüzdə hansısa bir yarımcılıq hiss edərdinizmi?

- Təbii ki. Dediym kimi, həmişə arzum olub və bu ümdə arzum reallaşdığına görə çox şadam. Müharibədə iştirak etməsəydim, bəlkə də bundan sonrakı həyatım o qədər də maraqlı olmazdı mənimçün. Mənavi borc idi, bəxtimə düşdü, çağırıldılar.

- Bizi xalq olaraq müharibəyə hazırlayan əsasən hansı amillər, hadisələr oldu ki, biz döyüşməyə, ölümə getməyə tərəddüd etmədik?

- Biz 1-ci Qarabağ müharibəsini uduzmadıq. Sadəcə, həmin dövrdəki sərəştəsiz siyasi rəhbərlik, başıpozuq idarəetmə

"Azərbaycan övladını döyüşdən-döyüşə aparan da məhz bu qisas hissi idi"

nəticəsində torpaqlarımız işğal altına düşdü. Və biz heç bir zaman bu ədalətsizlikə barışmayacağıq. Hamımız qisas gününün gəlməsinə səbrsizləndik. Bu da 44 günlük döyüşlərdə özünü bürüzə verdi. Azərbaycan övladını döyüşdən-döyüşə aparan da məhz bu qisas hissi idi.

- Qələmi silahlə əvəzləmək, kompüter arxasında rahat yerə cəbhəyə, səngərə dəyişmək nə qədər asan oldu?

- Heç də asan olmadı (gülür). Çünki hərbi xidmətdə illər əvvəl olmuşdum. Yenidən hərbi hissəyə getmək, ordunun qidalandığı yeməklərdən yemək, rejimlə yatıb-qalxmaq çətin gəlirdi. Amma düşünəndə ki, necə müqəddəs bir vəzifə dalınca gəlmisən, bütün çətinlikləri arxa plana salırsan.

- Döyüş yolunuz hansı ərazilərdən keçdi?

- Döyüş yolum Füzuli rayonundan başlayıb. İlk olaraq Füzulinin Aşağı Seyidhəmədi kəndində mühafizədə olmuşam. Silahlı Qüvvələrimiz 1-2 gün oldadı ki, həmin ərazini düşməndən azad etmişdi, biz də orada patrul xidməti təşkil edirdik. Daha sonra - noyabr ayının 6-da gecə saatlarında Şuşa şəhərinə yollandıq. Noyabrın 8-də isə Şuşa-Xankəndi yolunda gedən ağır döyüşlərdə odlu silah yarası aldım və müharibə bitən gün Bakıya müalicəyə göndərildim.

- Qazi jurnalist olaraq Sizə cəmiyyətin, dövlətin münasibətindən razısınızmi?

- Bəli, razıyam. Ələlxüsus da sırası insanların münasibətinə hər zaman hiss edirəm.

- Elə döyüşlər, elə hadisələr varmı ki, indi də onu

heç vaxt unudulmayacaq. Nə qədər psixoloji seanslara gət-sən də, unutmağa çalışsan da, bu alınmayacaq. Əsgərlikdən qayıdanda hərbi haqda danışmaq istəmirdim, cəmi 2-3 aya unutmşudum, amma müharibəni... 2 il keçir, yenə də oradakı hadisələri xatırlayırsan, fikir dəryasına qərq oluram.

- Müharibədən sonra azad edilməsində birbaşa iştirakınız olduğu hansı rayonlara getmişiniz? Səfərlərdə yada düşürsünüz?

- Bu yaxınlarda Şuşaya getmişəm. O da Azərbaycan Velosiped Federasiyasının təşkil etdiyi yarışa iştirak etməyə. Füzulidən keçib Şuşaya yollananda Daşaltı kəndində dayandıq. Şuşa şəhəri istiqamətində qaldığımız yerlərə baxdım. Təəssüf ki, döyüşdüyümüz Şuşa-Xankəndi yoluna gedə bilmədim. Ora Rusiya sülhməramlılarının müşayiəti və xüsusi icazə əsasında gedilməlidir. Qismət olsa, ora da gedərəm. Çünki əsas xatirələrim ora ilə bağlıdır.

- Təltifləriniz varmı?

- "Döyüşdə fərqlənməyə görə", "Şuşanın azad olunmasına görə" və "Vətən müharibəsi iştirakçısı" medalları ilə təltif olunmuşam.

- Bir jurnalistin döyüşçüyə çevrilməsi çətin olmadı ki?

- Düşünəndə çətin gəlirdi. Hər şey döyüşə girəndə kimi idi. Savaşın ortasında jurnalist, müəllim, həkim, hüquqşünas olduğun yada düşür. Bir amal var - sağ qalmaq və tapşırığı icra etmək. Müəllim demişkən, döyüş yoldaşlarımdan üçü müəllim idi. Ki, onlar da şəhidlik zirvəsinə ucaldılar. Allah bütün şəhidlərimizə rəhmət etsin!

İradə SARIYEVA